Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (fjärde avdelningen)

den 12 december 2018*

”Personalmål – Tjänstemän – Lön – Familjetillägg – Artikel 2.2 tredje stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna – Begreppet underhållsberättigat barn – Domstolsbeslut om särskilt förordnat vårdnadshavarskap på grundval av ett tredjelands lagstiftning om skydd för minderåriga – Beslut att inte bevilja barn med särskilt förordnad vårdnadshavare ställning som underhållsberättigade barn – Likabehandling – Rätten till utbildning – Barnets bästa”

I mål T-283/17,

SH, kontraktsanställd vid Europeiska kommissionen, företrädd av advokaten N. de Montigny,

sökande,

mot

Europeiska kommissionen, inledningsvis företrädd av M. Mensi, T. S. Bohr och A.-C. Simon, därefter av T. S. Bohr och G. Berscheid, samtliga i egenskap av ombud,

svarande,

med stöd av

Europaparlamentet, företrätt av J. Steele och M. Windisch, båda i egenskap av ombud,

och av

Europeiska unionens råd, företrätt av M. Bauer och R. Meyer, båda i egenskap av ombud,

intervenienter,

angående en talan enligt artikel 270 FEUF om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 13 juli 2016 genom vilket den myndighet som är behörig att sluta anställningsavtal beslutade att inte förlänga tidsperioden för utbetalning av barntillägg till sökanden och, i den mån det är nödvändigt, av kommissionens beslut av den 3 februari 2017 om avslag på sökandens klagomål av den 5 oktober 2016,

meddelar

TRIBUNALEN (fjärde avdelningen),

sammansatt av ordföranden H. Kanninen samt domarna L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín (referent) och I. Reine,

* Rättegångsspråk: franska.

justitiesekreterare: handläggaren G. Predonzani,

efter den skriftliga delen av förfarandet och förhandlingen den 13 april 2018,

följande

Dom

I. Bakgrund till tvisten

1 Sökanden, SH, är kontraktsanställd vid Europeiska kommissionen och arbetar i Zimbabwe.

2 Genom dom meddelad av distriktsdomstolen Buyenzi (Burundi) den 30 december 2010 (nedan kallad domen från distriktsdomstolen i Buyenzi) utsågs SH, enligt artikel 300 och följande artiklar i Burundis civillag, till särskilt förordnad vårdnadshavare för två barn vid namn Joe och Claire, som är 14 respektive 12 år gamla och burundiska medborgare. När domen från distriktsdomstolen i Buyenzi meddelades hade SH hemvist i Togo.

3 I juni 2011 ansökte SH om barntillägg för Joe och Claire med stöd av artikel 2.2 tredje stycket och 2.3 a i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska unionen (nedan kallade tjänsteföreskrifterna), vilken enligt artikel 21 i anställningsvillkoren för övriga anställda (nedan kallade anställningsvillkoren) är tillämplig på kontraktsanställda. Bidraget beviljades. Artikel 2 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna har följande lydelse:

”1. En tjänsteman som har ett eller flera underhållsberättigade barn skall i enlighet med punkterna 2 och 3 nedan få ett tillägg om … per barn och månad.

2. Med *underhållsberättigat barn* avses tjänstemannens eller hans makes biologiska eller adopterade barn, som tjänstemannen faktiskt försörjer.

Det samma skall gälla för barn för vilket adoptionsansökan lämnats in och adoptionsförfarandet inletts.

Ett barn som tjänstemannen är skyldig att försörja enligt ett domstolsbeslut på grundval av en medlemsstats lagstiftning om skydd för minderåriga skall betraktas som ett underhållsberättigat barn.

3. Tillägget skall betalas ut

a) automatiskt för barn under 18 år,

b) efter tjänstemannens styrkta ansökan för barn mellan 18 och 26 år som är under skol- eller yrkesutbildning.

4. Varje person för vilken tjänstemannen är rättsligt underhållsskyldig och vars försörjning medför betungande utgifter kan i undantagsfall efter ett särskilt motiverat beslut av tillsättningsmyndigheten, på grundval av styrkande handlingar, anses som ett underhållsberättigat barn.

…”

4 Den 3 augusti 2014 fyllde Joe 18 år.

5 Den 6 maj 2015 översände enhetschefen vid enheten ”Löner och individuella rättigheter” vid byrån för ”löneadministration och individuella ersättningar” (PMO) till SH en skrivelse (nedan kallad skrivelsen från PMO av den 6 maj 2015) i vilken enhetschefen förklarade dels att SH inte längre hade rätt till barntillägg för Joe, eftersom Joe uppnått 18 års ålder, dels att utbetalningen av barntillägget skulle upphöra med retroaktiv verkan till den 31 augusti 2014. SH gav inte in något klagomål mot denna skrivelse.

6 Barntillägget som utbetalats för Joe för perioden från den 1 september 2014 till den 30 april 2015 blev slutligen emellertid inte föremål för något återkrav.

7 Den 2 maj 2016 fyllde Claire 18 år.

8 Den 17 maj 2016 ansökte SH vid PMO om att tidsperioden för utbetalning av barntillägg avseende Joe och Claire skulle förlängas. Denna ansökan grundades på artikel 2.3 b i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna. SH anförde i sin ansökan att hon fortfarande var särskilt förordnad vårdnadshavare för dessa barn och inkom med handlingar som visade att barnen fortfarande gick i skolan. Hon angav även att hon inte hade ingett klagomål mot skrivelsen från PMO av den 6 maj 2015 på grund av att hon inte hade fått information om sina rättigheter.

9 Den 13 juli 2016 översände PMO en skrivelse till SH i syfte att klargöra hennes rättigheter enligt tjänsteföreskrifterna och genom denna skrivelse avslogs SH:s begäran om förlängning av tidsperioden för de sökta utbetalningarna för Joe och Claire (nedan kallat det angripna beslutet). PMO påpekade att barntillägg enligt artikel 2.2 tredje stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna kan beviljas för ett barn för vilket en tjänsteman är särskilt förordnad vårdnadshavare, bland annat enligt domstolsbeslut på grundval av lagstiftning om skydd för minderåriga. PMO ansåg att rätten till tillägg för de två barnen hade upphört efter det att de fyllt 18 år. Enligt PMO grundade sig nämligen rätten till tillägg i förevarande fall enbart på det särskilt förordnade vårdnadhavarskapet, som upphör när barnet blir myndigt. PMO påpekade även att rätten till tillägget visserligen, enligt artikel 2.3 b i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, kunde betalas ut för ett biologiskt barn eller ett adopterat barn tills barnet fyller 26 år. Denna möjlighet är emellertid, enligt PMO, inte tillämplig på ett barn som har en särskilt förordnad vårdnadshavare.

10 Den 5 oktober 2016 ingav sökanden ett klagomål mot det angripna beslutet enligt artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna, vilken är tillämplig på kontraktsanställda enligt artikel 117 i anställningsvillkoren. Till stöd för sitt klagomål åberopade sökanden att PMO gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning och ”gjort en uppenbart oriktig bedömning av tillämpningsföreskrifterna för artiklarna 67 i tjänsteföreskrifterna och artikel 2.3 b i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna”. Sökanden angav dessutom att en person enligt den burundiska civillagen blir myndig när han eller hon fyller 21 år. Inget av de två barnen i fråga ansågs således vara myndigt enligt den burundiska civillagen. SH var således särskilt förordnad vårdnadshavare för de båda barnen tills de fyllde 21 år. Sökanden yrkade mot bakgrund därav att hon, enligt artikel 2.3 b i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, hade rätt till barntillägg för de båda barnen till dess att de fyllt 21 år och det särskilt förordnade vårdnadshavarskapet upphörde.

11 Genom beslut av den 3 februari 2017 (nedan kallat beslutet om avslag på klagomålet) avslog den myndighet som är behörig att sluta anställningsavtal (nedan kallad anställningsmyndigheten) sökandens klagomål. Anställningsmyndigheten erinrade om den rättspraxis enligt vilken bestämmelser som ger rätt till ekonomiska förmåner ska tolkas restriktivt och hänvisade härvidlag till punkt 90 i domen av den 8 april 2008, Bordini/kommissionen (F-134/06, EU:F:2008:40). Anställningsmyndigheten påpekade även att barnen i fråga enligt artikel 2.2 tredje stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna inte kunde anses vara underhållsberättigade i förhållande till SH, eftersom denna bestämmelse föreskriver att underhållsskyldigheten för tjänstemannen i förhållande till barnet i fråga ska följa av ett domstolsbeslut på grundval av en medlemsstats lagstiftning. Enligt anställningsmyndigheten grundade

sig domen från distriktsdomstolen i Buyenzi på lagstiftningen i ett tredjeland. Anställningsmyndigheten fann att sökanden inte hade rätt till barntillägg för de två barnen i fråga och att PMO hade visat välvilja genom att bevilja detta tillägg till dess att Claire och Joe fyllde 18 år.

II. Förfarandet och parternas yrkanden

12 Sökanden väckte förevarande talan genom en ansökan som inkom till tribunalens kansli den 15 maj 2017.

13 Kommissionen inkom med sitt svaromål den 1 augusti 2017.

14 Genom handlingar som inkom till tribunalens kansli den 5 respektive den 10 juli 2017 ansökte Europeiska unionens råd och Europaparlamentet om att få intervenera till stöd för kommissionens yrkanden i förevarande mål.

15 Genom beslut av den 10 augusti och den 13 september 2017 tillät ordföranden på tribunalens fjärde avdelning rådet och parlamentet att intervenera. Intervenienterna inkom med sina inlagor den 20 respektive den 27 oktober 2017 och parterna yttrade sig över dessa inlagor inom fristen.

16 Genom skrivelse av den 1 september 2017 informerade tribunalens kansli sökanden om att tribunalen, enligt artikel 83.1 i tjänsteföreskrifterna, beslutat att en andra skriftväxling inte var nödvändig.

17 Genom skrivelse som inkom till tribunalen den 20 september 2017 begärde SH att få inkomma med en replik enligt artikel 83.2 i rättegångsreglerna. SH begärde särskilt att få inkomma med en replik till det resonemang som anges i punkt 48 och följande punkter i svaromålet.

18 Genom beslut av den 29 september 2017 tillät tribunalen SH att inge en replik avseende punkterna 48–59 i svaromålet. SH ingav en replik den 13 november 2017. Kommissionen ingav en duplik den 5 januari 2018.

19 På förslag av referenten beslutade tribunalen (fjärde avdelningen) den 8 mars 2018 att inleda den muntliga delen av förfarandet.

20 Parterna utvecklade sin talan och svarade på tribunalens muntliga frågor vid förhandlingen den 13 april 2018.

21 Sökanden har yrkat att tribunalen ska

– fastställa att artikel 2.2 tredje stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna är rättsstridig,

– ogiltigförklara det angripna beslutet och i nödvändig mån beslutet om avslag på klagomålet, och

– förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

22 Kommissionen och rådet har yrkat att tribunalen ska

– ogilla överklagandet, och

– förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

23 Parlamentet har yrkat att tribunalen delvis ska avvisa talan och i vart fall ogilla talan.

III. Rättslig bedömning

A. Huruvida talan kan tas upp till prövning

24 Kommissionen har i sin duplik uttryckt tvivel avseende det administrativa förfarandet.

25 Kommissionen anser för det första, vad gäller Joe, att sökanden borde ha ingett klagomål mot PMO:s skrivelse av den 6 maj 2015 i stället för att inge ett klagomål mot det angripna beslutet. För det andra har kommissionen, vad gäller Claire, påpekat att utbetalningen av barntillägget upphörde i juni 2016, vilket framgår av sökandens lönespecifikation avseende denna månad. Kommissionen anser därför att sökanden borde ha ingett ett klagomål avseende lönespecifikationen för juni 2016 och inte mot det angripna beslutet.

26 Sökanden anser att kommissionens invändning om rättegångshinder ska ogillas, eftersom ansökan om förlängning av tidsperioden för utbetalningen av barntillägget vilken ingavs till PMO den 17 maj 2016 var en ny ansökan om barntillägg med stöd av artikel 2.3 b i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna.

27 Kommissionen anför i huvudsak genom sitt resonemang att det angripna beslutet bekräftade dels PMO:s skrivelse av den 6 maj 2015, vad gäller barntillägget för Joe, dels sökandens lönespecifikation för juni 2016 vad gäller Claire.

28 Enligt fast rättspraxis kan en talan om ogiltigförklaring av ett beslut som enbart utgör en bekräftelse av ett tidigare beslut som inte angripits inom utsatt tid inte tas upp till prövning (se dom av den 7 februari 2001, Inpesca/kommissionen, T-186/98, EU:T:2001:42, punkt 44 och där angiven rättspraxis). Ett beslut anses utgöra enbart en bekräftelse av ett tidigare beslut om det inte innehåller några nya uppgifter jämfört med det tidigare beslutet och det inte har föregåtts av en ny prövning av den situation som den som detta tidigare beslut riktar sig till befinner sig i (se beslut av den 26 oktober 2016, Edeka-Handelsgesellschaft Hessenring/kommissionen, T-611/15, ej publicerat, EU:T:2016:643, punkt 28 och där angiven rättspraxis).

29 I förevarande fall avsåg PMO:s skrivelse av den 6 maj 2015 den omständigheten att utbetalningen av barntillägg för Joe upphörde enligt artikel 2.3 a i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna. PMO:s skrivelse av den 6 maj 2015 är således slutlig, eftersom sökanden inte ingav något klagomål mot denna.

30 Det angripna beslutet avsåg emellertid begäran om förlängning av tidsperioden för utbetalning av barntillägg avseende Joe och Claire vilken ingavs till PMO den 17 maj 2016. Denna begäran grundades inte på artikel 2.3 a i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, utan på artikel 2.3 b i samma bilaga. Det angripna beslutet hade således ett särskiljbart syfte i förhållande till PMO:s skrivelse av den 6 maj 2015 och utgjorde således inte en bekräftelse av den skrivelsen.

31 Vad gäller Claire följer det av sökandens lönespecifikation för juni 2016 att utbetalningen av tillägg enligt artikel 2.3 a i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna har upphört. Såsom påpekats i punkt 30 ovan avsåg det angripna beslutet en begäran om förlängning av tidsperioden för utbetalning av barntillägg för Joe och Claire vilken SH ingav till PMO den 17 maj 2016 med stöd av artikel 2.3 b i samma bilaga. Det angripna beslutet hade således ett annat syfte än beslutet genom lönespecifikationen för juni 2016 och var således inte en bekräftelse av lönespecifikationen.

32 Tvärtemot vad kommissionen har gjort gällande var det således mot det angripna beslutet sökanden skulle inge klagomål enligt artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna. SH ingav ett sådant klagomål den 5 oktober 2016.

33 Det administrativa förfarandet har således iakttagits i förevarande fall.

34 Under dessa omständigheter ska förevarande talan tas upp till sakprövning.

B. Prövning i sak

1. Det första yrkandet, avseende att tribunalen ska fastställa att artikel 2.2 tredje stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna är rättsstridig

35 Genom sitt första yrkande har sökanden yrkat att tribunalen ska fastställa att artikel 2.2 tredje stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna är rättsstridig såsom den tillämpades av PMO i det angripna beslutet.

36 Tribunalen konstaterar för det första att det inte ankommer på unionsdomstolen att göra principiella konstateranden (dom av den 16 december 2004, De Nicola/EIB, T-120/01 och T-300/01, EU:T:2004:367, punkt 136). Mot bakgrund av ansökan i dess helhet har sökanden emellertid, genom sitt första yrkande, i en anslutningstalan till talan om ogiltigförklaring, gjort en invändning om rättsstridighet avseende artikel 2.2 tredje stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna (nedan kallad den omtvistade bestämmelsen).

2. Det andra yrkandet, avseende att tribunalen ska ogiltigförklara det angripna beslutet och i nödvändig mån beslutet om avslag på klagomålet

a) Föremålet för det andra yrkandet

37 Enligt fast rättspraxis utgör det administrativa klagomålet och det uttryckliga eller underförstådda avslaget på detsamma en inneboende del av ett komplext förfarande och endast ett villkor för att ärendet ska kunna anhängiggöras vid domstol (dom av den 21 september 2011, Adjemian m.fl./kommissionen, T-325/09 P, EU:T:2011:506, punkt 32, och dom av den 15 september 2017, Skareby/SEAE, T-585/16, EU:T:2017:613, punkt 18). Eftersom den berörda personen inom ramen för systemet i tjänsteföreskrifterna måste framställa ett klagomål mot det beslut som vederbörande bestrider, kan talan följaktligen tas upp till sakprövning oberoende av om det endast riktas mot det beslut som utgör föremål för klagomålet eller mot beslutet om avslag på klagomålet eller mot båda besluten, under förutsättning att klagomålet har ingetts och talan väckts inom de frister som föreskrivs i artiklarna 90 och 91 i tjänsteföreskrifterna (dom av den 26 januari 1989, Koutchoumoff/kommissionen, 224/87 P, EU:C:1989:38, punkt 7, och dom av den 5 november 2014, kommissionen/Thomé, T-669/13 P, EU:T:2014:929, punkt 21). I enlighet med principen om processekonomi kan domstolen emellertid fastställa att det saknas anledning att särskilt besluta om de yrkanden som avser beslutet att avslå klagomålet när den konstaterar att nämnda yrkanden saknar självständigt innehåll och i själva verket flyter ihop med yrkandena avseende det beslut mot vilket klagomålet riktas (dom av den 17 januari 1989, Vainker/parlamentet, 293/87, EU:C:1989:8, punkterna 7 och 8, och dom av den 24 april 2017, HF/parlamentet, T-584/16, EU:T:2017:282, punkt 72). Så kan till exempel vara fallet när domstolen konstaterar att beslutet om avslag på klagomålet uteslutande bekräftar det beslut som utgjorde föremålet för klagomålet, vilket innebär att en ogiltigförklaring av avslaget på klagomålet i princip inte skulle få några andra följder för den berördas rättsliga situation än en ogiltigförklaring av det ursprungliga beslutet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 21 september 2011, Adjemian m.fl./kommissionen, T-325/09 P, EU:T:2011:506, punkt 33).

38 Det följer emellertid av rättspraxis att administrationen, med hänsyn till det administrativa förfarandets föränderliga karaktär, kan föranledas att, vid avslag på klagomålet, komplettera eller ändra de skäl enligt vilka den hade antagit den angripna rättsakten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 december 2009, kommissionen/Birkhoff, T-377/08 P, EU:T:2009:485, punkterna 55–60).

39 Administrationen får således i syfte att bemöta detta klagomål ge en mer ingående motivering under det administrativa förfarandet. Dessa särskilda skäl som hänför sig till det enskilda fallet och som getts innan klagomålet lämnades in, förutsätts sammanfalla med motiveringen av avslagsbeslutet och ska således anses som delar av de uppgifter som är relevanta för att bedöma lagligheten av detta beslut (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 december 2009, kommissionen/Birkhoff, T-377/08 P, EU:T:2009:485, punkterna 59 och 60).

40 I förevarande fall bekräftar beslutet om avslag på klagomålet PMO:s avslag på förlängningen av tidsperioden för utbetalning av barntillägg i det angripna beslutet. Såsom framgår av punkt 11 ovan kompletterade emellertid anställningsmyndigheten i sitt beslut om avslag på klagomålet det angripna beslutet genom att tillägga att underhållsskyldigheten skulle följa av ett domstolsbeslut på grundval av en medlemsstats lagstiftning för att ge rätt till barntillägg. På grundval av denna nya motivering fann anställningsmyndigheten att barnen i fråga inte kunde anses som underhållsberättigade barn till sökanden, eftersom domen från distriktsdomstolen i Buyenzi inte meddelats på grundval av lagstiftningen i en medlemsstat. Anställningsmyndigheten angav emellertid att administrationen visat välvilja genom att bevilja SH barntillägg tills Joe och Claire fyllde 18 år trots att SH inte hade rätt till dessa barntillägg.

41 Av det anförda följer att beslutet om avslag på klagomålet beaktar uppgifter om rättsliga omständigheter som PMO inte hade beaktat när PMO antog det angripna beslutet.

42 Det är således, mot bakgrund av det administrativa förfarandets föränderliga karaktär, motiveringen i avslagsbeslutet som ska beaktas för bedömningen av lagligheten av det angripna beslutet.

b) Grunderna för talan

43 SH har i sin ansökan anfört fem grunder. De första fyra grunderna anförs till stöd för en invändning om rättsstridighet avseende den omtvistade bestämmelsen. Den första grunden avser åsidosättande av förbudet mot diskriminering på grund av nationalitet eller börd. Den andra grunden avser åsidosättande av likhetsprincipen och icke-diskriminering mellan tjänstemän och övriga anställda. Genom den tredje grunden gör SH gällande att rätten till utbildning och principen om barnets bästa åsidosatts. Den fjärde grunden avser åsidosättande av artikel 52 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan) samt av proportionalitetsprincipen och legitimitetsprincipen. Genom den femte grunden har SH gjort gällande att det gjorts en felaktig rättstillämpning och att principen om god förvaltningssed, omsorgsplikten och biståndsskyldigheten åsidosatts.

44 I sin replik har SH även anfört en sjätte grund, avseende åsidosättande av principen om rättssäkerhet, principen om förutsebarhet och principen om förvärvade rättigheter.

1) Den första grunden: Diskriminering på grund av nationalitet eller börd

45 SH har gjort gällande att den omtvistade bestämmelsen strider mot förbudet mot diskriminering på grund av börd eller nationalitet i artikel 21 i stadgan och artikel 1d i tjänsteföreskrifterna, genom att den utgör hinder för att ett barn som inte är unionsmedborgare anses som underhållsberättigat vad gäller rätten till barntillägget i fråga.

46 SH har påpekat att en fysisk persons rättsliga ställning enligt internationell privaträtt bestäms genom lagstiftningen i det land där denna person är medborgare, oavsett vilken domstol som är behörig. Härav följer enligt SH att burundisk lag är tillämplig på Joes och Claires personliga ställning, eftersom de är burundiska medborgare. Det är således endast på grund av dessa barns nationalitet som förlängningen av tidsperioden för barntillägget nekats SH.

47 SH har i sin replik anfört att behörigheten för domstolar i familjerättsliga frågor grundas på barnets eller förälderns hemvist. Sökanden har följaktligen gjort gällande att unionens domstolar, på grund av att varken hon eller barnen i fråga hade hemvist i en medlemsstat vid tidpunkten för de faktiska omständigheterna, inte var behöriga att fatta beslut avseende dessa barns vårdnad. SH har gjort gällande att dessa barn, i avsaknad av ett beslut om särskilt förordnat vårdnadshavarskap avseende barnen, inte hade kunnat lämna Burundi med sökanden för att väcka talan om vårdnadshavarskap i en medlemsstat. SH anser att det härav följer att det är mot bakgrund av dessa barns nationalitet som de burundiska myndigheterna hade behörighet att fatta beslut avseende vårdnaden.

48 SH har vidare gjort gällande att hon inte hade kunnat väcka talan om erkännande av domen från distriktsdomstolen i Buyenzi i en medlemsstat. Sökanden anser härvidlag att även om tillämplig lag vad gäller åtgärder till skydd för barn, enligt artikel 15 i konventionen om behörighet, erkännande, verkställighet och samarbete i frågor om föräldraansvar och åtgärder till skydd för barn, undertecknad i Haag den 19 oktober 1996 (nedan kallad 1996 års Haagkonvention), är lagen där barnet har sin hemvist, är denna konvention inte tillämplig i förevarande fall. Detta följer av att Burundi inte är part till denna konvention och att det endast är i den mån barnen har hemvist i en fördragsslutande stat som denna konvention kan vara tillämplig. I förevarande fall hade det varit omöjligt för sökanden att väcka talan om erkännande av domen av distriktsdomstolen för Buyenzi i en medlemsstat, eftersom varken hon eller barnen i fråga hade sin hemvist i en stat i unionen. Vid förhandlingen bekräftade sökanden att hon inte hade hemvist i Belgien vid den tidpunkt då domen från distriktsdomstolen i Buyenzi meddelades.

49 I sin replik har SH dessutom gjort gällande att hon, för att gardera sig för möjligheten att tribunalen bekräftar beslutet att utesluta de berörda barnen från barntillägget i fråga, i Belgien ansökte om att få adoptera barnen.

50 SH har slutligen gjort gällande att även om hon hade erhållit erkännande av domen från distriktsdomstolen i Buyenzi skulle denna dom fortfarande grundat sig på lagstiftningen i tredjelandet och beslutet om erkännande hade inte kunnat anses vara ett domstolsbeslut på grundval av en medlemsstats lagstiftning om skydd för minderåriga.

51 Parlamentet, rådet och kommissionen har gjort gällande att talan inte kan bifallas såvitt avser den första grunden.

52 Det ska inledningsvis påpekas att den omtvistade bestämmelsen inte uttryckligen anger det berörda barnets nationalitet som kriterium för att erhålla barntillägg, utan den lag som domstolsbeslutet som ligger till grund för underhållsskyldigheten mot barnet – för vilket barntillägget utbetalas – grundar sig på.

53 SH har emellertid gjort gällande att detta kriterium leder till diskriminering på grund av det berörda barnets nationalitet. Enligt SH är det nämligen lagen i det land där barnet är medborgare som utgör grund för det domstolsbeslut som fastställer underhållsskyldigheten i förhållande till barnet.

54 Tribunalen påpekar för det första att Haagkonventionen från 1996, som kommissionen åberopar för att göra gällande att det är lagen i det land där de minderåriga har hemvist som är tillämplig vad gäller särskilt förordnat vårdnadshavandeskap för minderåriga, inte är tillämplig i förevarande fall. Såsom SH har gjort gällande är Burundi nämligen för det första inte part i denna konvention. För det andra är konventionen, enligt artikel 2 i konventionen, endast tillämplig på barn som inte har fyllt 18 år. Joe och Claire är äldre än 18 år.

55 För det andra ska det understrykas att det ankommer på den part som åberopar frågan huruvida den nationella lagstiftningen reglerade den särskilt förordnade vårdnaden om Joe och Claire att framlägga bevis i detta hänseende. I förevarande mål har sökanden inte ens angett de bestämmelser i nationell rätt enligt vilka den lag som är tillämplig på särskilt förordnat vårdnadshavarkap för de berörda barnen, enligt henne, är lagen i den stat där de är medborgare.

56 Härav följer att sökanden inte visat att den omtvistade bestämmelsen leder till diskriminering på grund av nationalitet.

57 Talan kan således inte bifallas såvitt avser den första grunden.

2) Den andra grunden: Åsidosättande av likhetsprincipen och principen om icke-diskriminering mellan tjänstemän och övriga anställda

58 Sökanden anser att artikel 2 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna medför en diskriminering mellan tjänstemän och anställda som begär erkännande av att ett barn är underhållsberättigat beroende på om deras begäran grundar sig på artikel 2.4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna eller artikel 2.2 andra stycket i samma bilaga, det vill säga den omtvistade bestämmelsen. Den omtvistade bestämmelsen innebär därför, enligt sökanden, att tjänstemän och övriga anställda, som befinner sig i en likadan situation i det att de åläggs skyldigheter i förhållande till ett barn eller en närstående, hamnar i en ojämlik situation, eftersom de omfattas av olika villkor för att beviljas tillägg beroende på vilken lagstiftning de skyldigheter som åligger dem grundar sig på.

59 För det första har sökanden påpekat att artikel 2.4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, enligt vilken en person för vilken tjänstemannen är rättsligt underhållsskyldig och vars försörjning medför betungande utgifter för tjänstemannen kan jämställas med ett underhållsberättigat barn, inte hindrar att samma bedömning görs om den rättsliga underhållsskyldigheten grundar sig på lagstiftningen i ett tredjeland.

60 För det andra har sökanden anfört att artikel 2.2 andra stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, enligt vilken ett barn för vilket adoptionsansökan lämnats in och adoptionsförfarandet inletts anses som ett underhållsberättigat barn, inte heller hindrar att detta barn anses som underhållsberättigat om adoptionen grundar sig på lagstiftningen i ett tredjeland.

61 Parlamentet, rådet och kommissionen anser att talan inte ska bifallas såvitt avser den andra grunden.

62 Tribunalen erinrar härvidlag om att likabehandlingsprincipen eller icke-diskrimineringsprincipen innebär att lika situationer inte får behandlas olika och att olika situationer inte får behandlas lika, såvida det inte finns sakliga skäl för en sådan behandling (dom av den 10 januari 2006, IATA och ELFAA, C-344/04, EU:C:2006:10, punkt 95, och dom av den 12 september 2006, Eman och Sevinger, C-300/04, EU:C:2006:545, punkt 57). Principen om likabehandling eller icke-diskriminering, vilken anges i artikel 1d i tjänsteföreskrifterna, är en generell bestämmelse som är tillämplig på det regelverk som gäller unionens personal (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 december 1982 i mål Micheli m.fl./kommissionen, 198/81–202/81, EU:C:1982:411, punkterna 5 och 6, och dom av den 15 april 2010, Gualtieri/kommissionen, C-485/08 P, EU:C:2010:188, punkt 70).

63 I förevarande fall ska det göras en jämförelse mellan, i första hand, situationen för tjänstemän och övriga anställda som är underhållsskyldiga för barn enligt ett beslut om adoption grundat på en lagstiftning i ett tredjeland, vilken omfattas av artikel 2.2 första stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, och, i andra hand, situationen för tjänstemän eller övriga anställda som har rättslig underhållsskyldighet för en person vars underhåll medför betungande utgifter när underhållsskyldigheten grundas på lagstiftningen i ett tredjeland, vilken situation omfattas av artikel 2.4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, och, i tredje hand, situationen för tjänstemän eller övriga anställda som har underhållsskyldighet enligt ett domstolsbeslut som grundar sig på

lagstiftningen i ett tredjeland, vilken situation, till skillnad från de båda andra ovannämnda situationerna, inte omfattas av någon av bestämmelserna i artikel 2 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna.

64 Tjänstemannens eller hans makes adopterade barn avses som ett ”underhållsberättigat barn” enligt artikel 2.2 första stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna under förutsättning att tjänstemannen ”faktiskt försörjer” dem. Vidare avses som underhållsberättigat barn enligt den omtvistade bestämmelsen barn som inte är tjänstemannens eller hans makes biologiska eller adopterade barn utan barn som tjänstemannen ”är skyldig att försörja enligt ett domstolsbeslut på grundval av en medlemsstats lagstiftning om skydd för minderåriga”. Vidare kan varje person för vilken tjänstemannen ”är rättsligt underhållsskyldig” och ”vars försörjning medför betungande utgifter” efter ett särskilt motiverat beslut av tillsättningsmyndigheten, på grundval av styrkande handlingar, i undantagsfall anses som ett underhållsberättigat barn enligt artikel 2.4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna (dom av den 16 januari 2018, SE/rådet, T-231/17, ej publicerad, EU:T:2018:3, punkt 38).

65 Enligt artikel 2.2 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna är det således inte nödvändigt att den lag enligt vilken adoptionsbeslutet antagits är en medlemsstats lag. Det inte heller enligt artikel 2.4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna nödvändigt att den lag som underhållsskyldigheten grundar sig på är en lag i en medlemsstat. Tvärtom krävs enligt den omtvistade bestämmelsen att den lag som ligger till grund för domstolsbeslutet om underhållsskyldigheten är en lag i en medlemsstat. Härav följer att de tjänstemän och övriga anställda som omfattas av den omtvistade bestämmelsen behandlas mindre fördelaktigt, eftersom bestämmelsen kräver att den lag som ligger till grund för underhållsskyldigheten som avses i denna bestämmelse är en lag i en medlemsstat.

66 Under dessa omständigheter ska det prövas huruvida, såsom sökanden gjort gällande, tjänstemän och övriga anställda som avses i artikel 2.4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna och av artikel 2.2 andra stycket i samma bilaga, å ena sidan, och de som, såsom sökanden, omfattas av den omtvistade bestämmelsen, å andra sidan, befinner sig i en jämförbar situation (se dom av den 9 mars 2017, Milkova, C-406/15, EU:C:2017:198, punkt 57 och där angiven rättspraxis).

67 I detta hänseende har det slagits fast att artikel 2.2 första stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna, den omtvistade bestämmelsen och artikel 2.4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna avser tre olika grupper av barn eller personer som kan anses som ”underhållsberättigade barn” i den mening som avses i tjänsteföreskrifterna (dom av den 16 januari 2018, SE/rådet, T-231/17, ej publicerad, EU:T:2018:3, punkt 37).

68 Både den omtvistade bestämmelsen och artikel 2.4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna grundar sig nämligen på förekomsten av underhållsskyldighet gentemot personer som saknar släktskap med tjänstemannen i fråga. Genom att i dessa bestämmelser använda sig av två olika begrepp för underhållsskyldigheten, nämligen i det ena fallet underhållsskyldighet ”enligt ett domstolsbeslut” och i det andra fallet ”rättsligt” underhållsskyldiga personer, avsåg unionslagstiftaren att reglera två olika situationer (dom av den 16 januari 2018, SE/rådet, T-231/17, ej publicerad, EU:T:2018:3, punkt 39). Den omtvistade bestämmelsen kräver att underhållsskyldigheten följer av ett domstolsbeslut på grundval av en medlemsstats lagstiftning om skydd för minderåriga. Denna bestämmelse avser i synnerhet särskilt förordnat vårdnadshavarkap i förhållande till ett minderårigt barn. Artikel 2.4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna avser däremot en underhållsskyldighet för en förälder eller närstående person och inte nödvändigtvis av en minderårig. Dessutom kräver denna bestämmelse att underhållet av den person för vilken tjänstemannen har denna underhållsskyldighet ålägger tjänstemannen ”betungande utgifter” och att tjänstemannen visar ”styrkande handlingar” för att visa att utgifterna för underhåll av personen i fråga går utöver de normala utgifterna (se, för ett liknande resonemang, dom av den 20 januari 2009, Klein/kommissionen, F-32/08, EU:F:2009:3, punkt 45).

69 Vidare kan inte heller situationen för övriga anställda och tjänstemän som är underhållsskyldiga på grundval av den omtvistade bestämmelsen jämföras med situationen för anställda och tjänstemän som är underhållsskyldiga för ett barn enligt ett beslut om adoption, såsom avses i artikel 2.2 första stycket i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna. Adoption och särskilt förordnat vårdnadshavarskap har nämligen betydande skillnader. För det första upphör särskilt förordnat vårdnadskap, till skillnad från adoption, i princip när barnet uppnår myndighetsålder. För det andra kan särskilt förordnat vårdnadskap återkallas, medan adoption, vilket är en typ av släktskap, är permanent.

70 Det följer av ovanstående överväganden att tjänstemän och övriga anställda som avses i artikel 2.2 första stycket och 2.4 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna och av den omtvistade bestämmelsen inte kan anses befinna sig i samma situation, vilket medför att fastställandet i tjänsteföreskrifterna av olika villkor för att erhålla barntillägg inte heller kan strida mot likabehandlingsprincipen.

71 Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den andra grunden.

3) Den tredje grunden: Åsidosättande av rätten till utbildning och principen om barnets bästa

72 Sökanden har gjort gällande att varje barn har rätt till utbildning, vilket innebär kostnader. Detta gäller i än högre grad avseende utbildning för barn som tjänstemän, såsom sökanden, är underhållsskyldiga för, vilka är anställda vid en av unionens delegationer i ett tredjeland, där utbildning som motsvarar utbildningen i Europa är kostsam. Den bestämmelse som är föremål för sökandens invändning om rättsstridighet strider enligt sökanden mot artiklarna 14 och 24 i stadgan, genom att inte bevilja barntillägg till tjänstemän och andra anställda som har särskilt förordnat vårdnadskap för barn som är medborgare i ett tredjeland.

73 Parlamentet, rådet och kommissionen har gjort gällande att talan inte kan bifallas såvitt avser den tredje grunden.

74 Det ska inledningsvis prövas om den omständigheten att barn som en tjänsteman eller en övrig anställd har särskilt förordnat vårdnadshavarkap för enligt ett domstolsbeslut som grundar sig på lagstiftningen i ett tredjeland enligt den omtvistade bestämmelsen utesluts från tillämpningsområdet för begreppet underhållsberättigade barn ska anses strida mot artikel 14 i stadgan. I denna bestämmelse, som har rubriken ”Rätt till utbildning”, föreskrivs följande:

”Var och en har rätt till utbildning och till tillträde till yrkesutbildning och fortbildning.”

75 Vid tolkningen av denna bestämmelse ska förklaringarna till stadgan (EUT C 303, 2007, s. 17) beaktas enligt artikel 6.1 tredje stycket FEU och artikel 52.7 i stadgan (dom av den 19 september 2013, kommissionen/Strack, C-579/12 RX-II, EU:C:2013:570, punkt 27). Det följer av förklaringarna avseende artikel 14 i stadgan att inspiration till denna artikel har hämtats såväl från medlemsstaternas gemensamma konstitutionella traditioner som från artikel 2 i tilläggsprotokollet till konventionen om de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som undertecknades i Rom den 4 november 1950, vilken har följande lydelse:

”Ingen må förvägras rätten till undervisning. Vid utövandet av den verksamhet som staten kan ta på sig i fråga om utbildning och undervisning skall staten respektera föräldrarnas rätt att tillförsäkra sina barn sådan utbildning och undervisning som står i överensstämmelse med föräldrarnas religiösa och filosofiska övertygelse.”

76 Tvärtemot vad sökanden låtit förstå genom sin argumentation, är det inte möjligt att utifrån vad som anförs ovan dra slutsatsen att det föreligger en positiv skyldighet för unionen, vilken åläggs genom artikel 14 i stadgan, att tillförsäkra tjänstemän och andra anställda inom unionen sådana finansiella medel som gör det möjligt för barn för vilka de är underhållsberättigade att ta del av en särskild typ av undervisning.

77 Även om det antas att barntillägget avser att täcka skolavgifter som en tjänsteman eller övrig anställd har haft för ett barn som hon eller han är underhållsskyldig för, kan det inte anses att rätten till utbildning vilken föreskrivs i artikel 14 i stadgan kräver att detta tillägg ska utsträckas till att omfatta barn som står under en tjänstemans eller en övrig anställds särskilda förordnade vårdnadshavarskap enligt ett domstolsbeslut som grundar sig på lagstiftningen i ett tredjeland.

78 Det ska vidare inledningsvis prövas om den omständigheten att den omtvistade bestämmelsen utesluter barn som en tjänsteman eller en övrig anställd har särskilt förordnat vårdnadshavarkap för enligt ett domstolsbeslut som grundar sig på lagstiftningen i ett tredjeland från tillämpningsområdet för begreppet underhållsberättigade barn strider mot principen om barnets bästa enligt artikel 24.2 i stadgan. I bestämmelsen föreskrivs följande:

”Vid alla åtgärder som rör barn, oavsett om de vidtas av offentliga myndigheter eller privata institutioner, skall barnets bästa komma i främsta rummet.”

79 Det ska härvidlag påpekas att det följer av förklaringarna till artikel 24 i stadgan att denna artikel grundar sig på New York-konventionen om barnets rättigheter, vilken undertecknades i New York den 20 november 1989 och som har ratificerats av samtliga medlemsstater, och särskilt på artiklarna 3, 9, 12 och 13. Följande anges i artikel 1 i denna konvention: ”I denna konvention avses med barn varje människa under 18 år, om inte barnet blir myndigt tidigare enligt den lag som gäller för barnet.”

80 I förevarande mål kan inte Joe och Claire, eftersom de är över 18 år, anses vara ”barn” i den mening som avses i New York-konventionen av 1989 som avses i punkt 79 ovan, vilket medför att artikel 24 i stadgan inte kan tillämpas.

81 Härav följer att tribunalen inte kan anse att den omständigheten att den omtvistade bestämmelsen utesluter en viss kategori av barn från begreppet underhållsberättigade barn och från barntillägget utgör ett åsidosättande av artikel 24 i stadgan.

82 Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den tredje grunden.

4) Den fjärde grunden: Åsidosättande av artikel 52 i stadgan och proportionalitetsprincipen och legitimitetsprincipen

83 Sökanden har gjort gällande att lagstiftaren borde ha förklarat uttryckligen, mot bakgrund av proportionalitetsprincipen som anges i artikel 52 i stadgan, skälen till att den uteslutit att barn som omfattas av särskilt förordnat vårdnadshavarskap anses som underhållsberättigade barn till en tjänsteman eller anställd på grundval av ett domstolsbeslut som grundar sig på lagstiftningen i en medlemsstat. Genom att inte föreskriva undantag härvidlag strider den omtvistade bestämmelsen enligt SH mot artikel 52 i stadgan.

84 Rådet och kommissionen anser att talan inte ska vinna bifall såvitt avser den fjärde grunden. Enligt parlamentet kan den fjärde grunden inte tas upp till sakprövning.

i) Huruvida den fjärde grunden kan tas upp till prövning

85 Parlamentet anser att den fjärde grunden inte kan tas upp till prövning, eftersom de huvudsakliga rättsliga omständigheter som åberopats till stöd för denna grund enligt parlamentet inte framgår av innehållet i själva ansökan. Sökanden har nämligen inte anfört några rättsliga argument till stöd för påståendet att proportionalitetsprincipen och legitimitetsprincipen har åsidosatts.

86 Tribunalen påpekar att det av artikel 21 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol, vilken är tillämplig på förfaranden i tribunalen enligt artikel 53 första stycket i samma stadga, samt av artikel 76 d i rättegångsreglerna, framgår att en ansökan ska innehålla uppgifter om saken i målet samt en kortfattad framställning av de grunder som åberopas. Dessa uppgifter ska vara så klara och precisa att svaranden kan förbereda sitt försvar och att tribunalen kan pröva talan, i förekommande fall utan att ha tillgång till andra uppgifter. I syfte att säkerställa rättssäkerheten och en god rättskipning kan en talan endast tas upp till prövning om de väsentliga, faktiska och rättsliga, omständigheter som talan grundas på, åtminstone kort men på ett konsekvent och begripligt sätt, framgår av innehållet i själva ansökan (beslut av den 28 april 1993, De Hoe/kommissionen, T-85/92, EU:T:1993:39, punkt 20, och beslut av den 21 maj 1999, Asia Motor France m.fl./kommissionen, T-154/98, EU:T:1999:109, punkt 49).

87 I förevarande mål har sökanden inte i sin ansökan angett vad åsidosättandet av legitimitetsprincipen, vilket sökanden åberopat i den fjärde grunden, bestod i. Denna grund kan således inte tas upp till prövning i den mån den avser det påstådda åsidosättandet av denna princip.

88 Vad gäller proportionalitetsprincipen, som åberopats av sökanden, ska det vidare konstateras att sökandens argumentation är kortfattad. Det följer emellertid på ett tillräckligt klart och konsekvent sätt av denna framställning att SH åberopar ett åsidosättande av proportionalitetsprincipen, som enligt artikel 52 i stadgan ska beaktas med de begränsningar som gäller för de rättigheter som erkänns i den sistnämnda.

89 Den fjärde grunden kan följaktligen tas upp till prövning vad gäller åsidosättandet av artikel 52 i stadgan och proportionalitetsprincipen.

ii) Prövning i sak

90 I artikel 52.1 i stadgan föreskrivs följande:

”Varje begränsning i utövandet av de rättigheter och friheter som erkänns i denna stadga ska vara föreskriven i lag och förenlig med det väsentliga innehållet i dessa rättigheter och friheter. Begränsningar får, med beaktande av proportionalitetsprincipen, endast göras om de är nödvändiga och faktiskt svarar mot mål av allmänt samhällsintresse som erkänns av unionen eller behovet av skydd för andra människors rättigheter och friheter.”

91 Det följer av förklaringarna till artikel 52 att denna syftar till att fastställa räckvidden av rättigheterna och principerna i stadgan och att slå fast regler för dess tolkning. I artikel 52.1 i stadgan anges särskilt reglerna om begränsningar.

92 I förevarande fall ska det emellertid påpekas att SH, inom ramen för denna grund, inte har angett vilken rättighet eller vilken frihet, som erkänns i stadgan, som begränsats genom den omtvistade bestämmelsen.

93 Inom ramen för den första och den tredje grunden som angetts till stöd för invändningen om rättsstridighet vad gäller den omtvistade bestämmelsen, har tribunalen inte heller konstaterat att det i den omtvistade bestämmelsen föreligger någon begränsning av de rättigheter som anges i stadgan.

94 Härav följer att sökanden inte har förmått styrka att artikel 52.1 i stadgan åsidosatts.

95 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den fjärde grunden och den invändning om rättsstridighet som sökanden framställt.

5) Den femte grunden: Felaktig rättstillämpning och åsidosättande av principen om god förvaltningssed, omsorgsplikten och biståndsskyldigheten

96 SH har gjort gällande att tillsättningsmyndigheten, eftersom den omtvistade bestämmelsen av de skäl som angetts i den första till den fjärde grunden är olaglig, gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning och åsidosatt principen om god förvaltningssed genom att anta det angripna beslutet med stöd av denna bestämmelse. SH har påpekat att PMO fram till den tidpunkt då PMO:s skrivelse av den 6 maj 2015 meddelades, inte hade informerat henne om att hon inte omfattades av barntillägget enligt den omtvistade bestämmelsen. SH har även angett att utbetalningen av tillägget upphörde plötsligt.

97 I sin replik har SH även åberopat att omsorgsplikten och biståndsskyldigheten åsidosatts. Kommissionen åsidosatte enligt SH sina förpliktelser genom att underlåta att bistå och hjälpa SH med hennes ansökningar från år 2011 eller ge henne tid att, från 2016, uppfylla PMO:s nya krav enligt vilka sökanden borde ha visat ett beslut grundat på lagstiftningen i en medlemsstat. SH har i detta hänseende angett att hon först när hon läste kommissionens svarsinlaga fick kännedom om att PMO ansåg att ett beslut om erkännande av domen från distriktsdomstolen i Buyenzi kunde anses som ett beslut grundat på lagstiftningen i en medlemsstat och, således, godtas av PMO som grund för att bevilja barntillägg.

98 Vad för det första gäller den felaktiga rättstillämpning SH åberopat, har SH enbart hänvisat till de skäl för rättsstridighet hon anfört i de fyra första grunderna och hon har inte i den femte grunden anfört några ytterligare argument för att den omtvistade bestämmelsen är rättsstridig eller att tillsättningsmyndigheten gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning. Eftersom talan inte vunnit bifall såvitt avser sökandens fyra första grunder, saknas det anledning att närmare bedöma den felaktiga rättstillämpning som SH åberopat till stöd för den femte grunden.

99 Vad för det andra gäller principen om god förvaltningssed är det tillräckligt att konstatera att tillsättningsmyndigheten, tvärtemot vad SH gjort gällande, inte avbröt utbetalningarna av barntillägget i fråga plötsligt. Såsom angetts i punkt 5 ovan meddelade PMO genom skrivelsen av den 6 maj 2015 SH i förväg att utbetalningarna av detta tillägg skulle upphöra.

100 För det tredje, vad gäller omsorgsplikten som SH åberopat i sin svarsinlaga, har kommissionen gjort gällande att denna argumentation inte kan tas upp till prövning, eftersom den har åberopats för sent.

101 I detta hänseende framgår det av fast rättspraxis att administrationens omsorgsplikt gentemot sina anställda, vilken avspeglar den balans mellan de ömsesidiga rättigheter och skyldigheter som har skapats genom tjänsteföreskrifterna i relationerna mellan administrationen och de offentliganställda, tillsammans med principen om god förvaltningssed innebär att myndigheten, när den fattar beslut avseende en tjänsteman, åläggs en skyldighet att ta hänsyn inte bara till tjänstens intresse utan också till den berörda tjänstemannens intresse (dom av den 7 mars 2007, Sequeira Wandschneider/kommissionen, T-110/04, EU:T:2007:78, punkterna 184 och 185, och dom av den 13 november 2014, De Loecker/utrikestjänsten, F-78/13, EU:F:2014:246, punkt 76).

102 SH hävdade emellertid i den femte grunden i ansökan att principen om god förvaltningssed åsidosatts. Sökandens argumentation avseende att omsorgsplikten åsidosatts ska således anses vara en utveckling av sökandens femte grund. Talan kan således prövas såvitt avser detta argument.

103 Administrationens omsorgsplikt gentemot sina anställda innebär särskilt att myndigheten, när den fattar beslut som rör en tjänstemans situation, ska ta hänsyn till samtliga omständigheter som kan vara avgörande för dess beslut, och därvid inte bara beakta tjänstens intresse, utan även den berörde tjänstemannens intresse (dom av den 1 juni 1999, Rodríguez Pérez m.fl./kommissionen, T-114/98 och T-115/98, EU:T:1999:114, punkt 32).

104 I förevarande mål vill sökanden utifrån omsorgsplikten dra slutsatsen att det föreligger en positiv skyldighet för administrationen att bistå sökanden med hennes ansökningar åtminstone från år 2011.

105 För det första innebär inte omsorgsplikten en bred positiv skyldighet för administrationen att hjälpa tjänstemän eller andra anställda i unionen. Det kan särskilt inte förväntas att en aktsam myndighet som har att behandla ett stort antal ansökningar om barntillägg tar initiativ till att hjälpa och vägleda samtliga berörda sökande i eventuella ansökningar som de skulle kunna göra för att erhålla sådana barntillägg (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 20 juli 2016, José Manuel Barroso Truta m.fl./domstolen, F-126/15, EU:F:2016:159, punkt 74).

106 Administrationen kan på sin höjd vara skyldig att uppfylla fler skyldigheter mot bakgrund av omsorgsplikten när särskilda omständigheter föreligger, bland annat avseende situationen att den berörda personen befinner sig i en extremt sårbar situation (se, för ett liknande resonemang, dom av den 28 oktober 2010, U/parlamentet, F-92/09, EU:F:2010:140, punkterna 65–67, 85 och 88). SH har inte visat eller ens gjort gällande att sådana omständigheter föreligger i förevarande mål.

107 För det andra ska varje tjänsteman känna till tjänsteföreskrifterna och i synnerhet reglerna om tjänstemannens lön, i vilka bestämmelserna om familjetillägg ingår. Den normala aktsamhet som ska förväntas av en tjänsteman bedöms enligt rättspraxis i förhållande till dennes utbildning, lönegrad och yrkesmässiga erfarenhet (dom av den 17 maj 2017, Piessevaux/rådet, T-519/16, ej publicerad, EU:T:2017:343, punkt 96 och där angiven rättspraxis).

108 I förevarande mål tillträdde sökanden sin tjänst vid kommissionen 2007 som kontraktsanställd i tjänstegrupp IV. Enligt tabellen i artikel 80.2 arbetsvillkoren för övriga anställda omfattar denna tjänstegrupp följande arbetsuppgifter: ”Ledande, utredande, språkliga och liknande tekniska uppgifter som utförs under övervakning av tjänstemän eller tillfälligt anställda.” Enligt artikel 82.2 c ska personer som ska anställas som kontraktsanställda i denna tjänstegrupp ha minst ett intyg om en utbildningsnivå som motsvarar minst tre års avslutade universitetsstudier, eller, om det ligger i tjänstens intresse, yrkesutbildning på motsvarande nivå. Lydelsen av den omtvistade bestämmelsen är emellertid klar i det att det enligt denna bestämmelse, för beviljande av barntillägg för ett barn som tjänstemannen är underhållsskyldig för, krävs att underhållsskyldigheten följer av ett domstolsbeslut på grundval av lagstiftningen i en medlemsstat, vilket innebär att det borde vara uppenbart för en kontraktsanställd med en sådan yrkesmässig erfarenhet, utbildning och lönegrad som sökanden har att ett beslut som grundas på lagstiftningen i ett tredjeland, såsom domen från distriktsdomstolen i Buyenzi, inte kunde utgöra grund för att bevilja barntillägg. Den normala aktsamhet som kunde förväntas av en sådan anställd skulle åtminstone ha krävt att den anställda inhämtar information härvidlag vid administrationen. Under dessa omständigheter kan sökanden inte göra gällande att kravet på att visa ett beslut grundat på lagstiftningen i en medlemsstat är nytt och att kommissionen således borde ha gett henne tid att efterkomma detta beslut från 2016.

109 Sökandens argumentation avseende att omsorgsplikten åsidosatts kan således inte godtas.

110 Vad gäller biståndsskyldigheten, som åläggs administrationen enligt artikel 24 i tjänsteföreskrifterna, syftar denna till att institutionen ska försvara tjänstemännen mot ageranden av tredje man och inte mot åtgärder som vidtas av institutionen själv, vilka ska kontrolleras enligt andra bestämmelser i tjänsteföreskrifterna (dom av den 9 september 2016, De Esteban Alonso/kommissionen, T-557/15 P, ej publicerad, EU:T:2016:456, punkt 45 och där angiven rättspraxis).

111 I förevarande mål avser inte sökandens argumentation ageranden av tredje man, utan en rättsakt eller underlåtenhet från kommissionens sida. Sökanden kan således inte åberopa ett åsidosättande av biståndsskyldigheten.

112 Talan kan därmed inte bifallas såvitt avser denna grund.

6) Den sjätte grunden: Åsidosättande av principen om förvärvade rättigheter, principen om rättssäkerhet och principen om förutsebarhet

113 Sökanden har i sin replik för första gången i förevarande mål åberopat att principen om förvärvade rättigheter, principen om rättssäkerhet och principen om förutsebarhet åsidosatts.

114 Sökanden har härvidlag hävdat att hon vilseletts av PMO fram till den tidpunkt då beslutet om avslag på klagomålet antogs. Detta följer enligt sökanden av den omständigheten att PMO i juni 2011 hade godtagit domen från distriktsdomstolen för Buyenzi som domstolsbeslut som ger rätt till tillägget i fråga. Det var enbart genom avslaget på klagomålet hon fick kännedom om att domen från distriktsdomstolen för Buyenzi inte längre skulle erkännas som ett beslut som gav rätt till tillägget. Före februari 2017 visste hon inte heller att PMO skulle ha godtagit ett beslut från en domstol i en medlemsstat om erkännande av domen av distriktsdomstolen i Buyenzi som beslut som ger rätt till barntillägg. Det var av den anledningen hon hos de belgiska myndigheterna lämnade in en ansökan om att adoptera Joe och Claire. Genom att återkomma så sent och plötsligt avseende beslutet att mellan 2011 och 2016 erkänna rättsverkningarna av burundiska domstolsbeslut och genom att kräva att sökanden begär ett sådant beslut om erkännande åsidosatte kommissionen enligt sökanden sökandens förvärvade rättigheter, principen om rättssäkerhet och principen om förutsebarhet.

115 Sökanden anser dessutom att ett beslut om erkännande av domen av distriktsdomstolen i Buyenzi från en domstol i unionen fortfarande skulle ha grundat sig på en utländsk lag och inte skulle ha ansetts som ett domstolsbeslut på grundval av en medlemsstats lagstiftning om skydd för minderåriga i den mening som avses i den omtvistade bestämmelsen, eftersom bestämmelser om rätt till finansiella förmåner enligt rättspraxis ska tolkas restriktivt.

116 Kommissionen har gjort gällande att sökandens invändningar som nämns i punkterna 113–115 ovan inte kan tas upp till sakprövning och att dessa invändningar gjorts för sent och att de kunde ha gjorts vid tiden för ansökan.

117 SH har som svar på en fråga från tribunalen under förhandlingen hävdat att hon åberopat dessa invändningar för första gången i sin replik på grund av att hon när hon läste svarsinlagan hade fått kännedom om att PMO skulle ha godtagit ett beslut av en domstol i en medlemsstat om erkännande av domen av distriktsdomstolen för Buyenzi om rätt till barntillägg för Joe och Claire.

118 Det följer härvidlag av artikel 84.1 i rättegångsreglerna att nya grunder inte får åberopas under rättegången, såvida de inte föranleds av rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit först under rättegången.

119 I förevarande mål hade tillsättningsmyndigheten, såsom sökanden vidhållit vid förhandlingen, redan genom beslutet om avslag på klagomålet meddelat sökanden att skälet till att den slutade betala ut tillägget i fråga var att domen från distriktsdomstolen för Buyenzi inte grundades på lagstiftningen i en medlemsstat.

120 Det var således inte vid läsningen av svarsinlagan som sökanden för första gången förstod skälen till att utbetalningen av barntillägget hon mottog upphörde.

121 Härav följer att sökandens argumentation avseende att principen om förvärvade rättigheter, principen om rättssäkerhet och principen om förutsebarhet åsidosatts, i den mening den avser skälen till att utbetalningen av barntillägget upphörde inte grundar sig på rättsliga och faktiska omständigheter som framkommit under rättegången vid tribunalen. Talan kan således inte prövas såvitt avser den grunden.

122 SH:s argument avseende erkännandet av domen från distriktsdomstolen för Buyenzi av en domstol i en medlemsstat avser ett agerande från kommissionen som inte utgör ett beslut och kan därför inte leda till en ogiltigförklaring av det angripna beslutet. Denna argumentation är således verkningslös och det saknas anledning att pröva huruvida den kan prövas.

123 Härav följer att talan ska ogillas.

IV. Rättegångskostnader

124 Enligt artikel 134.1 i rättegångsreglerna ska tappande rättegångsdeltagare förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

125 I förevarande mål har sökanden tappat målet och kommissionen har yrkat att sökanden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Sökanden ska därför bära sina rättegångskostnader och ersätta kommissionens rättegångskostnader.

126 Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna ska institutioner som har intervenerat bära sina rättegångskostnader. Parlamentet och rådet ska därför bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (fjärde avdelningen)

följande:

1) Talan ogillas.

2) SH ska ersätta rättegångskostnaderna.

3) Europaparlamentet och Europeiska unionens råd ska bära sina rättegångskostnader.

Kanninen Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín Reine

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 12 december 2018.

Underskrifter